

Marilla

Sarah McCoy bij Boekeryj:

De bakkersdochter

Het oude huis

Het gefluister van de bladeren

Marilla

Sarah McCoy

Marilla

Een ontroerende historische roman over een
jonge vrouw en de keuzes die zij moet maken

ISBN 978-90-225-8459-0

ISBN 978-94-023-1133-4

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Marilla of Green Gables*

Vertaling: Titia Ram

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: DPS Design & Prepress Studio/ArcAngel/
Shutterstock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2018 by Sarah McCoy

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn moeder, dr. Eleane McCoy-Norat,
omdat ze me mijn hele reis, van begin tot eind,
van appelzaadje tot vrucht, terzijde heeft gestaan.*

De lente was tot volle bloei gekomen en Marilla's passen, meer ingetogen en rustiger sinds ze een dagje ouder werd, waren vandaag lichter en sneller in de jubelende blijheid van de natuur.

Ze tuurde door het netwerk van bomen en haar blik bleef liefdevol op het Groene Huis rusten, waarvan zonlicht in trotse fonkelingen van de ramen weerkaatste.

L.M. Montgomery, *Anne van het Groene Huis*,
hoofdstuk xxvii

Proloog

1876

Het was een door regen gekoelde meimaand die meer als winter dan voorjaar voelde. De appel-, kersen en pruimenbomen bloeiden minder uitbundig dan gebruikelijk. Bloesemblaadjes lagen als confetti op het geveldak en werden zonder dat iemand ze zag van de overhangende dakrand gespoeld. Marilla en Matthew werkten zij aan zij als paarden met oogkleppen voor; ze ploegden eenvoudigweg voort zoals ze dat altijd hadden gedaan. Hun gedeelde momentum bracht hen naar de toekomst. De taken op de boerderij moesten worden uitgevoerd, een losgekomen knoop moest worden aangezet, brooddeeg moest worden gekneed: het was een drukke dag. Morgen was onvoorspelbaar, wat voorspelbaar was. Het was zinloos om je zorgen over dingen te maken tot ze je in de ogen staarden.

Vandaag staaarde er een vos in hun ogen.

‘Die was vast op zoek naar een droog plekje,’ zei Matthew.

Marilla maakte een snuivend geluid en depte de snee in zijn voorhoofd met toverhazelaar. Hij huiverde van het prik-kende gevoel. Matthew was veel te vergevengszind. Die vos was helemaal niet op zoek naar een slaappleats. Hij was op zoek naar haar kippen en zou ze met huid en veren hebben verslonden als Matthew hem niet toevallig had gezien. Dat had ze tegen hem gezegd.

‘Vorige maand hadden we een nerts in het kippenhok,’ viel de oude dokter Spencer haar bij. ‘Hij heeft ze op een van onze legkippen na allemaal opgevreten.’

‘En de koeien de stuipen op het lijf gejaagd,’ vervolgde Matthew.

Hij lag nu in bed. Marilla had hem buiten bewustzijn op de vloer in de schuur aangetroffen, de melkkoeien om hem heen drentelend als nuffige dames in de kerk.

‘Ik ben me een hoedje geschrokken, dat kan ik je wel vertellen.’

Ze had Matthew in de stal moeten achterlaten terwijl ze naar de boerderij van de familie Lynde was gered om Thomas te roepen, die naar de stad was gereden om dokter Spencer te gaan halen. Wat een rompslomp. Het had haar bijna een uur gekost om hulp in te roepen. Toen ze nog jong was had ze snelle benen gehad, maar dat was verleden tijd. Bij terugkomst wankelde Matthew door de schuur. Zijn hoofd bloedde, maar verder was er niets aan de hand. Wat als er wel iets ergs met hem was gebeurd? Tijd was essentieel als je leven op het spel stond. Dat had ze ondertussen wel geleerd.

‘Ik heb mijn hoofd tegen die balk gestoten. Dat had iedereen kunnen gebeuren.’

‘Dat is waar... maar het is jou overkomen.’ Marilla doopte de natte doek in de wasbak.

De wond vormde een donkerrode streep op zijn voorhoofd.

‘Je hebt gelukkig niets gebroken. Maar je hebt wel een fikse hersenschudding.’ Dokter Spencer leunde over Marilla heen en trok een bovenste ooglid van Matthew omhoog. ‘Maar je pupillen zijn niet verwijd. Je hebt gewoon rust nodig.’

Marilla stond op om het roze geworden water weg te gooien. Ze hoorde de mannenstemmen tot in de keuken.

‘Je wordt een dagje ouder, Matthew. Zestig is een moeilijke leeftijd om nog in je eentje zorg te dragen voor een boerderij. En ik kan het weten, want ik ben een paar jaartjes ouder dan jij. Geloof me maar als ik zeg dat het alleen maar moeilijker wordt. Heb je wel eens overwogen om iemand in huis te nemen?’

Er viel een lange stilte. Marilla hield op met het uitgieten van het water om hen goed te kunnen horen.

‘Er kan hier geen andere man wonen,’ zei Matthew uiteindelijk. ‘Niet met een ongehuwde zus. Dat kan gewoon niet.’

‘Daar heb je gelijk in, een man kan niet. Maar misschien een jongen? Er zijn in Nova Scotia heel wat weesjongens die willen werken voor kost en inwoning. Mijn schoondochter gaat er volgende week zelf een halen. Ze kan er ook twee meenemen.’

‘Dat zou ik eerst met Marilla moeten overleggen.’

Marilla werd een gevoel van hoop gewaar dat zo diep begraven had gelegen dat ze bijna was gaan geloven dat het een droom was geweest. Lachende jongens boven een dambord. Een kerstboom vol strengen met bessen. Wanten boven het fornuis. Warme chocolademelk en peperkoekjes. De lach van ware liefde. Het rode *Abegweit*. Wenssteentjes en Izzy, lieve tante Izzy.

Tranen sprongen in haar ogen bij de herinnering. Ze veegde ze van haar gezicht en spoelde de wasbak om.

Dokter Spencer kwam Matthews slaapkamer uit.

‘Het komt goed met hem, Marilla.’

‘Godzijdank is het niets ergers.’

Hij knikte. ‘Zorg dat hij in bed blijft. Een nacht slapen zou voldoende moeten zijn voor zijn herstel.’

Ze gaf dokter Spencer een van hun laatste flessen bessenwijn en de cake die ze die ochtend had gebakken. De nieuwe

dominee keurde gefermenteerde drank af. Alle leden van de zondagsschool hadden eendrachtig ingestemd. Marilla vroeg zich af of ze ook zouden hebben veroordeeld dat Jezus wijn van water maakte. Gezien Rachels temperament de laatste tijd waarschijnlijk wel. Marilla maakte geen bessenwijn meer, maar dokter Spencer was te oud om zich nog aan te passen aan de toenemende gematigdheid. Hij had als jonge dokter aan haar bed gestaan en had hen de voorgaande veertig jaar bijgestaan bij al hun verwondingen en ziekten. De wijn van de familie Cuthbert was zijn favoriet. Het was wel het minste wat ze hem kon geven voor zijn huisbezoek.

Ze kon nauwelijks wachten tot ze afscheid had genomen van dokter Spencer en het met Matthew kon bespreken.

‘Ik heb gehoord wat dokter Spencer zei.’

Hij zag er even verward uit, maar toen drong tot hem door waar ze op doelde.

‘En wat vind jij ervan?’

‘Dokter Spencer is een wijze man en een goede vriend.’ Ze sloeg vastberaden haar armen over elkaar. ‘Een knecht zou het ons een stuk gemakkelijker maken. Dan zou ik me minder zorgen hoeven te maken dat je altijd maar alleen op het land aan het werk bent. Dan zouden we iemand hebben die met de taken kan helpen. Die boodschappen voor ons kan doen. En vossen weg kan jagen, als dat nodig is.’

Hij ademde uit en begon te grijnzen. ‘Ik hoopte al dat je dat zou gaan zeggen. Er is al veel te lang...’

Ze knikte snel. ‘Dan bak ik moeders soesjes. Met zoete boter en jam.’

Een welkomstgeschenk in huize Cuthbert. De wensen begonnen eindelijk uit te komen.

Deel een
Marilla van het Groene Huis

Er komt een gast

Februari 1837

Tijdens een sneeuwstorm schijnen zon en maan hetzelfde. Ze werpen dezelfde schaduw, met vage randjes, als paardenbloemen in een briesje. Dat viel Marilla op toen ze het silhouet van de slee van haar vader over het besneeuwde pad zag aankomen. De *Farmer's Almanac* had een zachte winter voorspeld. Maar het was eind februari en de sneeuwbanken werden alleen maar hoger, waardoor de dertienjarige Marilla zich afvroeg of het ooit nog lente zou worden. Het was moeilijk om je de appelgaard bloeiend en groen voor te stellen onder deze deken van wit en schaduw.

Ze keek uit het nieuwe zitkamerraam. Het was de grootste kamer van het huis en had tot dan toe gediend als slaapkamer voor het hele gezin Cuthbert: Marilla, haar moeder Clara, haar vader Hugh en haar broer Matthew, en dan ook nog een schuwe witte kat genaamd Skunk. Marilla had hem in een juten zak aangetroffen op de oever van de beek die door het bos achter hun schuur stroomde. Iemand had geprobeerd het arme dier om te brengen. Maar Marilla en Clara hadden hem verwend met warme melk en vis tot zijn vacht glansde als ijs. Hij vertrouwde nog steeds geen vreemden,

maar dat kon Marilla hem niet kwalijk nemen.

Haar vader had vlak voordat het was gaan sneeuwen de nieuwste toevoeging aan de hoeve afgemaakt: de slaapkamers onder het geveldak en de kamer voor de knecht op de eerste verdieping, hoewel ze nog geen knecht hadden die er kon slapen. Matthew was eenentwintig en werkte al zo lang Marilla zich kon herinneren voor hun vader. Aangezien het in eerste instantie niet meer was dan wat velden, een schuur en een hut met maar één kamer verwezen de meeste mensen in Avonlea ernaar als ‘dat hok van de Cuthberts.’ Maar dat zou allemaal gaan veranderen zodra het lente werd en iedereen de puntgevel zou zien, als ze hem tenminste zouden kunnen zien.

Hugh had tot Clara’s onnoemlijke irritatie besloten de fundering bijna vierhonderd meter van de hoofdweg naar Avonlea aan te leggen.

‘Dan hebben we in ieder geval genoeg tijd om het huis te vergrendelen als er iemand van de Pye-clan langskomt,’ had hij geplaagd. Daar had zelfs Matthew om moeten grinniken, die niet voluit durfde te lachen omdat hij zich schaamde voor zijn scheve voortand.

De familie Pye was ‘trots en weerspannig,’ had Marilla een van de dames uit de kerk horen zeggen. Ze had zelf nog nooit iemand van de familie gezien, behalve dan de mantel van de oude weduwe Pye, die als een paar kraaienvleugels om haar heen flapperde. Ze ging uit van het ergste.

‘Maar als ik nou naigaren moet lenen, of een pot jam?’ had Clara bezorgd gevraagd. ‘Dan zal ik een flinke wandeling moeten maken om de dichtstbijzijnde burens te bereiken.’

‘Nou, dan kun je maar beter hier blijven.’

Hugh was pijnlijk verlegen en streng gelovig. Zijn huis was zijn heiligdom. De familiebijbel lag altijd op de tafel in de zit-

kamer en hij las er elke avond het gezin uit voor voordat Clara zijn thee met whiskey voor hem maakte. Hij ging met tegenzin naar de kerk, niet vanwege de preek, waar hij van genoot, maar vanwege de kerkgangers die na de dienst tussen hem en zijn rijtuigje stonden. Matthew leek wat dat betreft op zijn vader en het tweetal probeerde tijdens het sociale uurtje na de dienst altijd zo snel mogelijk weg te glippen. Maar dat was nou net Clara's favoriete moment.

Marilla stond graag stil naast haar moeder te luisteren naar het geroddel van de vrouwen over de gebeurtenissen van de voorgaande week. Dat was bijna net zo interessant als de verhalen in *Godey's Lady's Book*, die ze van meneer Blair de kruidenier kreeg en onder haar matras verstopte. Haar ouders accepteerden geen zinledigheid, en lezen was in hun ogen zinledig. Zodra Marilla ook maar een minuutje overhad, droeg Clara haar op nog een paar wanten te breien – daar kon je er nooit genoeg van hebben – of verder te gaan met de gebedssawl die hun zondagsschoolklas jaarlijks aan de weeskinderen in Nova Scotia schonk. “Opdat hun harten vertroost mogen worden, en zij samengevoegd zijn in de liefde,” citeerde Clara dan, en tegen de Bijbelse Kolossenzen kon Marilla niets inbrengen.

Maar soms had Marilla geen zin om naast haar moeder te zitten breien of achter haar broer aan te lopen naar hun tuin bij de weide. Soms wilde Marilla, hoe zondig ze ook wist dat dat was, gewoon doen waar ze zin in had. Als het haar lukte ging ze met haar tijdschrift naar het zilversparrenbos, waar ze dan de beek volgde tot die uitkwam in een poel die in tweeën werd gedeeld door een esdoorn die er midden in groeide. Dan zat ze op haar eilandje terwijl het water om haar heen kabbelde en las ze tot het zonlicht ijl en schuin door de bomen scheen. Dan liep ze naar huis en plukte een mand vol veldzuring voor de soep.

‘Het kost altijd zo veel tijd om een goed veldje met zuring te vinden,’ zei Marilla dan tegen haar moeder. Wat niet onwaar was. De konijnen knabbelden vrijwel alle zuring op.

Nu ze aan de frisse, citroenachtige smaak van het kruid dacht, liep het water haar in de mond. Ze aten al weken niets anders dan knollen en ingemaakte groente uit de kelder.

De wolken hingen laag en hoewel het midden op de dag was leek het wel middernacht. Hughs paard-en-slee ploeterden moeizaam tegen de wind in.

‘Moeder,’ riep Marilla. ‘Vader komt eraan.’

Clara stond in de keuken soesjes te maken om hun gast mee te verwelkomen. Ze veegde nu ze het nieuws hoorde de bloem van haar kin en probeerde de koordjes van haar schort los te trekken, die ze om haar indrukwekkende buik had geknoopt.

‘Ik snap niet hoe ik ze dicht heb gekregen,’ mompelde ze terwijl ze links en rechts om haar buik heen reikte in een poging een koordje te pakken te krijgen. ‘Marilla!’ Ze gaf het uiteindelijk op. ‘Kom je je moeder even uit de knoop halen?’

Clara leunde tegen het raamkozijn in de keuken. De kou was een opluchting. Zweetdruppels van de inspanning stonden op haar voorhoofd. Dokter Spencer had haar gewaarschuwd dat ze moest oppassen. Ze had voor de geboorte van Marilla twee keer een miskraam gehad, en toen nog een, voordat deze een blijvertje was gebleken. De baby’tjes waren zo vroeg in hun ontwikkeling gestorven dat ze niets te begraven hadden gehad behalve seizoensbloemen, altijd van de lente. Dominee Patterson had gezegd dat God elk hartje zag, zelfs als je het zelf niet kon zien. Dus hadden ze herdenkingskruisjes neergezet op een heuveltje dat op de zee uitkeek. Dokter Spencer was een moderne arts. Hij had haar geadviseerd naar haar lichaam te luisteren en had gezegd dat twee

kinderen misschien het maximum was wat haar lichaam aankon en dat dat twee zegeningen meer waren dan die van heel veel vrouwen die hij kende. Maar Clara herinnerde zich de tijd dat Hugh haar het hof had gemaakt nog zo goed. Hij had verteld dat hij minstens de helft van de Bijbelse zonen van Abraham wilde om op zijn boerderij te werken. Ze waren toen jong en naïef, maar dromen bleven je je hele leven bij. Ze voelde teleurstelling dat ze hem zo veel minder had geschonken. Hugh zei er nooit iets over, maar hij was ook een man van weinig woorden.

Marilla stond al bij haar, trok de koordjes los en vouwde het schort netjes op.

De geur van boter vulde de lucht. De soesjes stonden op het punt om te hard te worden. Clara opende haar mond om dat te gaan zeggen, maar Marilla stond al bij de oven en haalde met de kracht van een volwassen vrouw het gietijzeren bakblik eruit. Clara raakte haar gezwollen buik aan. Wat werden ze toch snel groot.

‘Zal ik ze vullen met pruimen- of appeljam?’ vroeg Marilla.

Het was de eerste keer dat ze haar tante Elizabeth, of Izzy, zoals haar moeder haar noemde, zou ontmoeten. Of in ieder geval de eerste keer die ze bewust meemaakte. Izzy was naar Opper-Canada verhuisd toen Marilla vier was en had sindsdien geen voet meer op Prince Edward Island gezet. Toen Marilla had gevraagd waarom ze nooit meer terug was geweest, had Clara eenvoudigweg haar schouders opgehaald. ‘Iedereen had het denk ik te druk met zijn leven.’ Dat leek een oprecht antwoord.

Maar nu er een baby op komst was, kwam Izzy haar zus met de bevalling helpen. Dat had ze bij Matthew en Marilla ook gedaan.

‘Alleen wat zoete boter,’ zei Clara. ‘Je tante houdt van vak-kundig gebakken, eenvoudig gebak.’

Marilla fronste haar wenkbrauwen. Wat was een soesje zonder fruitvulling? Een leeg soesje. Ze zette de botervloot naast een pot pruimenjam op een gesteven servet. Ze vond het leuk om Izzy te ontmoeten, maar ze was ook nerveus. Of ze nu familie was of niet, Izzy was een gast en een onbekende.

‘Vinden haar kinderen en man het niet erg dat ze zo lang weg is?’ vroeg Marilla.

Het echtpaar Cuthbert had niet veel verteld over hun gast. Hugh en Clara kenden haar goed en Matthew was met zijn tante opgegroeid tot het jaar dat ze naar het noordwesten was vertrokken. Dus leek het geen onderwerp dat besproken hoefde te worden. Iedereen wist alles wat het weten waard was al. Behalve Marilla.

‘Ze heeft geen man en kinderen. Dat weet je toch, lieverd?’

O, ja. Clara had het haar eens verteld. Niettemin vond Marilla het moeilijk om zich een volwassen vrouw in haar eentje voor te stellen. Ze kende in heel Avonlea geen enkele vrouw van de leeftijd van haar moeder die geen man of kinderen had. Zelfs de weduwen hadden kinderen, en de kinderloze vrouwen hadden een man. Dat Izzy allebei ontbeerde maakte dat Marilla zich afvroeg of er iets mis was met Izzy.

‘Ze is succesvol naaister in St. Catharines.’ Clara trok aan de gekleurde stof die scheef over haar schouders hing. ‘Misschien kan ze ons helpen nieuwe jurken te maken, voor het voorjaar.’

Clara was niet erg goed met naald en draad. Dat zou Marilla nooit hardop zeggen. Als ze een jurk kreeg die Clara had gemaakt, zoomde ze hem zelf opnieuw, werkte ze de knoosp-gaten bij en bond ze er een lint omheen om een taille te creë-

ren. Dat was gemakkelijk te doen en zo kon ze onopvallend voorkomen dat ze haar moeder zou kwetsen.

Marilla stelde zich voor dat als haar moeder een wezen uit de natuur zou zijn, ze een vlinder was die vrolijk en stil rondfladderde over het veld terwijl ze deed wat ze moest doen, bevallig en mooi. Maar de lichtste hand zou haar kunnen vermorzelen. Marilla zag zichzelf als rups, lang en dun en gestaag in beweging. Haar vader en Matthew zouden appelbomen zijn. Sterke verzorgers die in stilte het gewicht van de seizoenen torsten. Zo zag ze voor zich in haar dagdromen waarin ze, zo merkte ze, steeds vaker terecht kwam.

Haar schoolmeester, meneer Murdock, zei dat een lankmoedige geest een zondige geest was. Maar ze had haar vader eens tegen haar moeder horen zeggen dat meneer Murdock had gestudeerd aan een of andere pretentieuze academie in York en dat hij iedereen in Avonlea minderwaardig vond. Hugh zei niet veel, dus als hij wat zei, maakte het indruk op Marilla. Het lukte haar nadien niet meer om meneer Murdock nog volledig te vertrouwen. Ze geloofde het niet als hij $2 + 2 = 4$ zei, tot ze het zelf had bewezen.

Op dat moment ging de keukendeur open die naar de veranda achter het huis leidde. Er waaide een wolk sneeuw naar binnen, zo de warmte in, en hij dwarrelde smeltend op de vloer neer.

‘Vader en Jericho komen via de laan.’ Matthew had zijn armen vol met droog hout. Hij stampte de sneeuw en het ijs van zijn laarzen. ‘Ik zal even het vuur opstoken voordat ik Jericho op stal zet. Het is bar koud buiten.’

‘Dank je, zoon.’ Clara rechtte haar rug en drukte een hand tegen de zijkant van haar buik.

‘Hebt u weer pijn?’ vroeg Marilla. Hoewel haar moeder een vredige gezichtsuitdrukking had, zag ze de duisternis in haar ogen.

‘Kramp. Dat komt door de kou. De baby zal er wel last van hebben.’

Marilla deed de deur dicht en prikte met een pook in het vuur om het op te stoken. Ze zou even zwarte thee zetten voor bij de pruimensoesjes. Het was pas half een, maar op dagen als deze kon het altijd theetijd zijn. Uit het licht kon je niet afleiden hoe laat het was.

‘Ga maar even bij de haard in de zitkamer zitten,’ zei ze tegen haar moeder. ‘Dan zet ik thee.’ Toen vroeg ze zich hardop af: ‘Drinkt tante Izzy thee?’

Meneer Murdock had verteld dat sommige mensen aan de grens van Beneden-Canada na de Boston Tea Party in Amerika geen thee meer dronken: ze hadden 342 kisten thee in de haven gegooid. Driehonderdtweeënveertig; Marilla was goed met cijfers en vond het altijd een interessant getal. Vier tussen drie en twee. Meneer Murdock vond haar ezelsbruggetje een “interessante manier om naar de feiten te kijken, van het eind naar het begin”, wat het dichtst bij een compliment kwam van alles wat hij ooit tegen haar had gezegd. Ze was op haar zevende naar school gegaan, maar ondertussen leerde ze thuis. Ze hoopte dat ze na de geboorte van de baby haar school kon afmaken. Ze hoefde nog maar twee klassen voor het examen.

‘Natuurlijk drinkt ze thee!’ zei Clara lachend. ‘Marilla, maak je toch niet zo druk of je het mensen wel helemaal naar de zin maakt. Tante Izzy houdt van je en ze zal nog meer van je houden als ze ziet hoe groot je bent geworden.’ Ze kuste Marilla op het voorhoofd en Marilla rook haar zoete, melkachtige geur.

Marilla wilde het haar tante helemaal niet ‘helemaal naar de zin’ maken. Ze wilde haar alleen niet voor het hoofd stoten.

Ze vulde de ketel met water uit de cisterne in de keuken en zette hem met licht gekletter op het fornuis. Clara keek over haar schouder toen ze het hoorde, maar ze liep verder naar de zitkamer.

Nu Marilla alleen was met haar gedachten maakte ze zich zorgen dat haar dierbaren deze buitenstaander beter kenden dan zijzelf. En nu kwam Izzy maandenlang bij hen wonen. Ze hadden nog nooit zo lang een logee gehad. Ze hadden hoe dan ook nog nooit een logee gehad. De kamers onder het geveldak waren net klaar. Er waren in het verleden alleen knechten blijven slapen, en dan altijd op de zolder in de schuur. Izzy was de eerste officiële niet-Cuthbert die onder hun dak sliep, en Marilla leek de enige te zijn die dat niet alleen maar leuk vond.

Tante Izzy is een verrassing

Marilla hoorde het geklingel van de bellen aan Jericho's tuig een hele minuut lang voordat de deur openging. Dat gaf haar precies genoeg tijd om het kokende water over de theeblaadjes te gieten en de pot op het dienblad te zetten zodat de thee kon trekken. Ze hoorde haar tante vanuit de keuken eerder dan ze haar zag.

'Clara! Zus! O, kijk jou nou toch, je bent rond als een pompoen!' De stem klonk hard en zwierig, heel anders dan hoe iedereen in Avonlea sprak.

Clara begon te lachen en mompelde: 'Meer een vette zeug in de modder.'

Marilla trok haar wenkbrauwen op. Een zeug was het laatste waar haar moeder aan deed denken. Clara's armen en benen waren zo dun dat het wel eikelsteeltjes leken, die zo te zien ook net zo gemakkelijk zouden breken.

'Ik ben zo blij dat je er bent, Iz.'

'De reis duurde een eeuwigheid. Het was vreselijk in de postkoets. Ik zat ingeklemd tussen een man die elke drie uur een teug levertraan nam en een vrouw met twee kleine kinderen die nog in de luiers zaten. Kun je je voorstellen hoe het er stonk? Tegen de tijd dat ik op de veerboot naar het eiland stond rook de zeelucht beter dan een fles Floris London-par-